

KUSURSUZ
PLAN

DEDEK TİF AYNES

*"Göz yummakla gece olmaz!
Gözünü kapayan,
yalnız kendine
gece yapar."*

JEAN LUC LUCIANI

Çevirmen: Gülgün Kozan

CARPE
DIEM

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Dedektif Aynes
Kusursuz Plan

Yazar: Jean Luc Luciani
Çevirmen: Gülgün Kozan
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Kapak İllüstrasyon: Erwann Surcauf
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No:
Macera Kurgu / Polisiye
Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8 /A
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 49687

© *Bridge Sud-La Disparition* Fransızca orijinal adıyla uluslararası
yayın hakları Rageot Editeur tarafından temsil edilen bu kitabın
Türkçe tüm yayın hakları, Akan Ajans aracılığı ile
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Dedektif Aynes

Kusursuz Plan

Jean Luc Luciani

**CARPE
DIEM**

Jean-Luc Luciani

1960 yılında Marsilya’da doğdu. Bir süre göçebe hippy hayatı yaşayıp dünyanın pek çok yerini gezdi. Daha sonra hayata demir atmaya ve bir yuva kurmaya karar verdi. Fransa’ya döndüğünde eğitime devam etti ve kendine en çok yakıştırdığı mesleği yani öğretmenliği seçti. Okullarda özel eğitim uzmanı olarak çalıştı.

Ragge müziğe büyük bir ilgisi var. Radyo programları sundu. Le Matin de Paris gazetesinde yazıları yayımlandı.

Genç okurlar için gizem ve polisiye türünde kitaplar yazan Luciani, polisiye türünü insani erdemler ve edebi bir yaklaşımla harmanlayabilen bir öğretmen-yazar...

Gülgün Kozan

10 Temmuz 1987’de Eskişehir’de doğdu. Bilkent Üniversitesi İngilizce-Fransızca Mütercim-Tercümanlık Bölümü’nden mezun oldu. Hacettepe Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık bölümünde yüksek lisans yaptı. Çeşitli özel kurumlarda ve devlet kurumlarında çevirmen olarak çalıştı. Yayınevleri için İngilizce ve Fransızcadan kitaplar çevirdi.

Pazar... Gece yarısı... Hafta sonu yatılı kalan öğrencilerin nefes sesleri özel okulun uzun koridorlarında duyuluyordu. Binada derin bir sessizlik hâkimdi. En iyi öğrenciler buraya kaydolurdu ve okul üniversite sınavında elde ettiği büyük başarılarla tanınırdı. Her yıl yüzde yüz başarı elde ederdi.

Okuldaki öğretmenler bununla gurur duyarlardı. Çocuklarını bu okula yazdıran veliler için ise ciddi bir etkendi bu.

Hava her ne kadar karanlık olsa da Mathias Despinos el feneri kullanmadan emin adımlarla yoklamasını yaptı.

Yedi yıldır bu okulda gözetmenlik yapıyordu. Okulu avucunun içi gibi biliyordu.

Erkek öğrencilerden hiçbirinin kız öğrencilerin tarafına geçmediğinden emin olduktan sonra Despinos yatakhaneinin uzağındaki odasına çekildi.

Tam odasına girmişti ki içeride birinin olduğunu fark etti. Arkasına baktı. Koltuğunda biri oturuyordu.

“Merhaba! Gelmen uzun zaman aldı.”

“Sen miydin! Beni korkuttun” dedi Despinos.

“Kimi bekliyordun? İnsan kılığına girmiş bir vampir mi? Hatırlarsan gelmemi sen istemiştin.”

Gözetmen el fenerini komodinin üzerine koydu, ceketini çıkardı.

“İçeri nasıl girdin?”

“İttim açıldı. Kapıyı açık bırakmışsın.”

Despinos bu kötü huyundan dolayı kendine kızmıştı. Ama sinirini belli etmedi.

“Peki, artık işimize dönelim.”

Bir yandan konuşarak mutfağı gitti. Mini buzdolabını açtı.

Maviye çalan bir ışık odayı aydınlattı. Kendine bir içecek aldı.

“Teklifimi düşündün mü?” diye sordu.

Gölge sessizce ayağı kalktı.

“Sana cevabımı vermek için buradayım.”

Despinos buzdolabını kapattı. Odası yine karanlığa bürünmüştü. Buzdolabının üzerinde el yordamıyla açacağı aradı. Ardından şişeyi açtı.

“Ee, cevabın ne öyleyse?”

Ses tonu çok sertti.

“Cevabım hayır! Hiçbir şey almıyorsun.”

Despinos’un beti benzi attı.

Sinirlenmişti. Titreyen ellerle şişeyi buzdolabının üzerine koyup misafirine yaklaştı.

Boğazından tutup duvara yapıştırdı.

“Pislik herif! Bana nasıl kafa tutarsın?”

Adam kurtulmaya çalıştı.

“Bırak beni!”

Ama Despinos daha güçlüydü.

“İşbirliği yapsan iyi olur, bilirsin asla vazgeçmem!”

Adam yine gözetmenin elinden kurtulmak için çırpındı.

“Bırak beni dedim sana! Bırak!”

İşe yaramadı.

Tersine Despinos adamın boğazını daha da sıkı ve tehditkâr bakışlarla adama yaklaştı.

“Benimle kimse oyun oynayamaz, bunu biliyor olmalıydın!”

Adam panikledi. Sağ eliyle komodinin üzerindeki el fenerini buldu.

Adam el fenerini Despinos’un kendini savunmasına fırsat vermeden kafasına geçirdi.

Gözetmen buzdolabına tutunmaya çalıştı ama yapamadı, yere yığıldı.

Despinos’un sağ kulağından kan geliyordu.

Kan parkeye yayılırken adam el fenerini yerde hareketsiz duran Despinos’un üzerine bırakıp kaçtı.

Polis kolejinin amfisi dolup taşmıştı. Üçüncü dönemin başından bu yana öğrenciler Güney Karakolu komiserinin verdiği dersi almak için yarışıyorlardı.

Dersin adı oldukça sadeydi: “Olay Yeri.”

Roullier çaktırmadan saatine baktı. Aynes, Saint-Charles garına bir saat içinde varmış olacaktı. Bir hafta Marsilya’da kalacaktı. Gecikmek istemiyordu. Başını kaldırıp kalabalığa baktı.

“Sorusu olan var mı?”

Öğrencilerden biri elini kaldırdı. Roullier bu öğrenciyi biliyordu. Daha önce birkaç kez soru sormuştu. Cesareti, enerjisi, mizacı ve entelektüel merakıyla ona Jimenez’i hatırlatıyordu.

Roullier parmağıyla işaret etti. “Evet, sizi dinliyorum.”

Genç çocuk derin bir nefes aldı. Bütün öğrencilerin gözleri onun üzerindeydi.

“Eğer anlattıklarınızı yanlış anlamadıysam kusursuz cinayet diye bir şey yok” dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

“Bir bakıma evet” diye yanıtladı Roullier.

Konu derindi, o yüzden kısa kesmek istiyordu.

“Fakat hâlâ suçluların bulunmadığı cinayetler var.”

Roullier gülümsedi.

“Haklısınız. Fakat bu durum için kusursuz cinayet dememeyi tercih ederim.”

“Nasıl yani?”

“Bence suçlunun yakalanmamış olması kusursuz bir cinayet işlediği anlamına gelmiyor!”

Amfide çıt çıkmıyordu. Herkes polis memurunun dudaklarına bakıyordu:

“Olaylar zaman aşımına uğramadığı sürece Demokles’in kılıcı suçlunun başında bekler.”

Kıvrıkcık saçlı bir kız öğrenci el kaldırdı. Roullier söz verdi.

“Bir cinayetin yasal olarak zaman aşımına uğrama süresi nedir?”

“Fransa’da cinayetin işlendiği gün dahil olmak üzere bu süre on yıl. Bu, böyle ağır bir suç için oldukça az bir süre. Bir sonraki dersimizde bu konuya değineceğim.”

Genç çocuk izin almadan söze girdi.

“Sizce kusursuz cinayet nasıl olur?”

Roullier bir an tereddüt etti.

Ardından soruyu yanıtladı:

“Bence kusursuz cinayet, katilin suçsuz birini cinayetle suçlaması. Ve bu kişinin hayatının geri kalanını hapislerde çürüyerek geçirmesine neden olması!”

“Peki, böyle kusursuz cinayetler var mı?” diye sordu öğrenci ısrarla.

Roullier sırttı.

“Sorunuza cevap vermek çok zor. Aslına bakarsanız bu sadece yargı, hatasını fark etmediğinde olur. Herkes olayın çözüldüğünü düşünür ve dosya kapanır. Şimdi, izninizle dersi bitirmem gerek.”

Öğrencileri şaşkınlık içindeydi. Roullier eşyalarını toparlayıp dersin daha da uzamasına fırsat vermeden oradan ayrıldı. Polis kolejinin park yerine indi. Bina şehrin kuzeyindeki bir mahalledeydi.

Burada toplumsal sorunlar çöp yığını gibi artarken, belediye görevlileri bu çöpleri kaldırmak istemiyordu.

Bu sefer siyasetçilerin tercihi bir işe yaramıştı. Polis kolejinin burada bulunması ortamı rahatlatmıştı. Birkaç yıl içerisinde şehir durulmuştu. Hatta bazıları buranın yaşanılacak iyi bir yer olduğunu bile düşünüyordu.

Roullier bu mahalleyi iyi bilirdi. Çocukluğu burada geçmişti. O zamanlar yakında bir köy vardı.

Köydeki çiftliğe süt ve yumurta almaya gittiği günleri hatırladı. Oralarda koştuğunu ve süt güğümünün bacağına çarptığını hatırladı. O günler artık geride kalmıştı. Roullier iç çekti. Saatine baktı. Kırk dakası kalmıştı. Çocukluk anılarında ufak bir gezintiye çıkmak için epey zamanı vardı.

Oradaydı. Salonun girişinde sabırsızca bekliyordu. Roullier hızlı adımlarla yanına gitti, utancından yüzü kızarmıştı.

“Özür dilerim tatlım, geciktim...”

Aynes elindeki ufak spiralli not defterini kapatıp ceketinin cebine koydu. Babasını küçümseyen bir edayla kırmızı valizini uzattı.

“Yirmi dakikadan fazladır buradayım, buna gecikme değil, unutma diyoruz.”

“Gençlerin zalim ve acımasız dünyasına hoş geldiniz” diye düşündü Roulllier.

Ama kızı onu suçlamakta haklıydı. Saatin nasıl geçtiğini fark etmemişti.

Baba kız sessizce çıkışa doğru ilerlediler. Roullier kızıyla yeniden arasını düzeltmek adına sohbet edecek bir şeyler bulmaya çalıştı:

“Bu küçük not defterin yeni mi?”

“Evet, tatil ödevim. Özlü sözler bulup yazmamız gerekiyor” dedi Aynes somurtarak.

“Ünlülerin sözlerini mi?”

“Tabi ki, yoksa hiç ilgi çekmez” diye iç çekti, havaya baktı.

“Tüh. Ben çok iyi bir söz biliyorum ama ünlü birinin sözü değil.”

Arabaya vardılar. Roullier valizi arabanın arkasına yerleştirdi. Aynes ön tarafa oturdu.

“Neymiş peki o söz?” diye sordu babasına.

Roullier sürücü koltuğuna oturdu. Düşünüyormuş gibi yaptı.

“Yanlış hatırlamıyorsam, şöyle bir şeydi: Baba gecikir, kızı gerilir.”

“Fena değilmiş, kim söylemiş?”

Roullier arabayı çalıştırdı.

“Ben.”

Aynes birkaç saniye kendini tuttu ama ardından bir kahkaha patlattı.

“Çok fenasın baba!”

Roullier bir oh çekti. Kızıyla arasında bir kriz çıkmamıştı. En azından şimdilik. Aynes’i tanıdığı için biliyordu ki bu sakinliğinin altında kızgınlığı uzun sürecek ve en ufak bir yanlış adımında Aynes patlayacaktı. Bazen Aynes bu huyuyla ona bir volkanı anımsatıyordu.

Vieux-Port’a giden araba kalabalığının içine daldılar. Aynes camı açıp temiz havayı içine çekti.

“Burada olmak çok güzel. Bir deniz eksik.”

“Yolculuğun nasıl geçti?”

“Süper. Üç saat trenle yolculuk, bir o kadar da gelince beklemek müthişti.”

Roullier hemen konuyu değiştirdi.

“Annen nasıl?”

“İyi. Şimdi uçaktadır, Fas’a gidiyor. Editör arkadaşları onu bir haftalığına Marakeş’e götürüyor.”

Roullier’in tepesinde büyük bir kara bulut belirdi. Editörlüğün komiserlikten daha fazla getirisinin olduğunu düşündü. Kötü çocukların oluşturduğu bir çeteye karşı karşıya kalmayı kinci bir ergenle karşı karşıya kalmaya tercih ederdi.

O sırada telsizden bir ses geldi.

“Komiserim, ben Bonal.”

Roullier telsizin sesini açıp mikrofonu eline aldı.

“Buyurun, sizi dinliyorum.”

“Komiserim, Georges 33. caddede biri öldürülmüş. Saint-Just mahallesi.”

“Anlaşıldı. Hemen geliyorum!”

Aynes’e döndü.

“Emniyet kemerini tak!”

Roullier siren lambasını polis arabasının tepesine koyup sireni çalıştırdı. Önündeki araçlar hemen yol verdi ve şehirde hızla ilerlemeye başladılar.

Aynes sevinçten havalara uçmuştu. Onları durduracak hiçbir şey yoktu. Ne yanan kırmızı ışıklar ne de günün bu saatindeki trafik sıkışıklığı. Babası hiç tereddüt etmeden ilerliyordu. Gelen arabalar kenara çekilip yol veriyordu. Yola konsantre olup Aynes'e bir göz attı. Aynes sevinçten kıpır kıpırdı. Komiser gülümsedi.

Kendisini nasıl affettireceğini bulmuştu. Dünyada hiç kimse Aynes'e böyle bir hediye veremezdi.